

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHIEIERE

Sedința publică din 15 octombrie 2015

Completul compus din:

PREȘEDINTE : (...)

Judecător : (...)

Judecător : (...)

Grefier : (...)

S-a luat în examinare *recursul în contencios administrativ și fiscal* formulat de recurentul-reclamant(...), împotriva **Încheierii nr.740/29.04.2015** pronunțată de Tribunalul Constanța în **dosar nr.2434/118/2012** în contradictoriu cu intimatul-pârât(...) având ca **obiect comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001) - stabilire cuantum amendă.**

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată prezența recurentului-reclamant .. care s-a legitimat cu legitimația de avocat seriaeliberată de, iar intimatul-pârât a fost reprezentat de avocat, în baza împuternicirii avocațiale seria - (fila 19 dos.).

Procedura de citare este legal îndeplinită, conform dispozițiilor **art. 153 și următoarele Cod pr.civilă.**

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, mențiunile privitoare la modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, stadiul procesual, precum și faptul că recursul este motivat și scutit de plata taxei judiciare de timbru, după care:

Curtea pune în discuție admisibilitatea sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare a prevederilor **art. 24 alin 5 din legea nr. 554/2004**, formulată de recurentul-reclamant, în raport de dispozițiile procedurale aplicabile cauzei și dispozițiile **art. 519 NCPC.**

Recurentul-reclamant, având cuvântul, susține că, într-adevăr, ipoteza **art. 519** nu se regăsește în reglementarea vechiului cod de procedură civilă, însă pe rolul Tribunalului Constanța există hotărâri contradictorii. De asemenea, în numeroase cauze, aflate în curs de soluționare, judecătorii tribunalului s-au abținut, astfel că ar fi

utilă și oportună obținerea unei Decizii a Î.C.C.J., sens în care apreciază că pentru a se găsi o soluție se impune sesizarea Î.C.C.J.

Cu privire la legalitatea sesizării, având în vedere că în vechiul cod nu există o reglementare similară, lasă la aprecierea instanței.

Asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 519 NCPC, apreciază că acestea sunt îndeplinite, deoarece completuri ale Tribunalului Constanța au stabilit soluții diferite în ceea ce privește aplicabilitatea legii.

În ceea ce privește principiul statului de drept, susține că nu trebuie să existe nici o faptă a unei autorități publice necontrolabilă.

A mai arătat recurentul că în unele cazuri Consiliul Județean Constanța a fost amendat iar în alte cazuri nu și că în numeroase cauze, aflate în curs de soluționare la nivelul Tribunalului, toate având conținut similar cu cauza de față, judecătorii Tribunalului s-au abținut succesiv de la judecarea acestor cauze

Conchizând, recurentul-reclamant susține că este necesară suspendarea cauzei și sesizarea ÎCCJ pentru a se obține o decizie utilă pentru toate dosarele care urmează să fie soluționate.

Avocat (...) pentru intimatul-pârât (...), având cuvântul, susține inaplicabilitatea în prezenta cauză a dispozițiilor art. 519 NCPC și faptul că potrivit dispozițiilor art. 24, art. 27 C.pr.civ., cauzele aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să se judece potrivit legii aplicabile în momentul sesizării instanței.

Pe fond, apreciind că nu sunt îndeplinite cerințele dispozițiilor art. 519 NCPC, că din conținutul normei juridice rezultă că situația speței nu se circumscrie acestor dispoziții, a pus concluzii de respingere a cererii de sesizare a ICCJ.

În replică, **recurentul-reclamant (...)** arată că ne aflăm în cazul executării sentinței de fond, care are loc după noua lege, astfel că se impune suspendarea și sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Curtea rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de aplicare a prevederilor art. 24 alin 5 din legea nr. 554/2004.

CURTEA,

1. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

de lămurirea modului de aplicare a dispozițiilor art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

Obiectul cererii deduse judecății de față constă în sesizarea din oficiu a Biroului executări civile din cadrul Tribunalului Constanța-Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004, pentru

stabilirea de către instanța de executare a sumei definitive care se va datora statului pentru neexecutarea obligației cuprinse în sentința civilă nr. nr. 4555/29.11.2012 a Tribunalului Constanța-Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

Dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea organică, aplicabile speței, întrucât acestea fundamentează sesizarea din oficiu sus-amintită, au fost introduse în legea nr. 554/2004 prin legea nr. 138/2014, care a intrat în vigoare la data de **19 octombrie 2014**.

Hotărârea judecătorească a cărei executare s-a solicitat în cauză, în procedura specială de executare silită reglementată de legea nr. 554/2004 astfel cum aceasta a fost modificată prin legea nr. 138/2014, a fost pronunțată de Tribunalul Constanța la data de 29.11.2012 în dosarul nr. 2434/118/2012 și a rămas irevocabilă prin **Decizia nr. 502/25.03.2013** pronunțată de Curtea de Apel Constanța, așadar înainte de intrarea în vigoare a dispozițiilor legii nr. 138/2014.

1.problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

2.problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 15.10.2015.

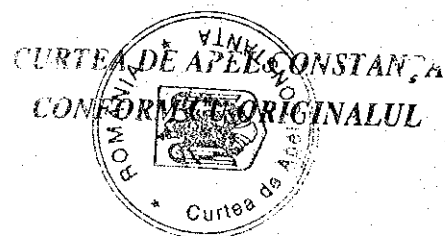
II. expunerea succintă a procesului

Prin sentința civilă nr. 4555/29.11.2012 a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamantul (---) în contradictoriu cu pârâtul (---), a fost obligat pârâtul la comunicarea către reclamant a informațiilor publice solicitate prin cererea înregistrată sub nr. 2689/14.02.2012 la Consiliul Județean Constanța, în termen de 5 zile de la rămânerea irevocabilă a sentinței menționate. În conformitate cu dispozițiile art. 18 alin. 6 din legea nr. 554/2004 s-a stabilit o amendă în cuantum de 20% din salariul minim brut pe economie în sarcina pârâtului în cazul nerespectării termenului de executare stabilit prin sentință.

Prin sesizarea formulată la data 27.02.2015 de către Biroul de executări civile din cadrul instanței, în cadrul dosarului nr.2434/118/2012, s-a solicitat stabilirea amenzii definitive conform prevederilor art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004, pentru neexecutarea **sentinței civile nr. 4555/29.11.2012**.

Potrivit referatului atașat, **sentința civilă nr. 4555/29.11.2012** pronunțată de Tribunalul Constanța-Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 2434/118/2012 a rămas irevocabilă prin **Decizia nr.502/25.03.2013** pronunțată de Curtea de Apel Constanța; obligația stabilită în sarcina pârâtului a fost îndeplinită la data de 28.10.2014.

Prin **Încheierea nr.740/29.04.2015**, Tribunalul Constanța a respins sesizarea formulată de Biroul executări civile având ca obiect stabilirea cuantumului amenzii definitive, în cauza privind pe reclamantul (----) în contradictoriu cu pârâtul (----) ca nefondată, reținând că **prevederile art. 24 alin. 5 din legea nr. 138/2014, intrate în vigoare la data de 19.10.2014, nu sunt incidente în privința executării sentinței**

civile nr. 4555/29.11.2012, hotărârea fiind supusă cadrului legal de executare în vigoare la data pronunțării acesteia.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul (-----), criticându-o pentru nelegalitate, în raport de reținerea greșită a inaplicabilității în cauză a dispozițiilor art. 24 alin. 5 introduse prin legea nr. 138/2014.

În motivarea recursului, recurentul a susținut, în esență, că modificarea operată în dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004 reprezintă act normativ de imediată aplicare, deoarece reprezintă norme procedurale cuprinse într-o dispoziție specială. A arătat astfel că legea nr. 138/2014 a vizat modificarea și completarea normelor de procedură, norme care sunt de imediată aplicare.

Or, sesizarea compartimentului de executări civile al instanței de executare cu stabilirea amenzii civile datorate în temeiul sentinței pronunțate în prezenta cauză s-a formulat după data intrării în vigoare a legii nr. 138/2014.

S-a susținut de către recurentul-reclamant că dispozițiile art. 24 în forma modificată prin art. 138/2014 sunt de imediată aplicare, față de lipsa unor limitări ale aplicabilității sale - ipoteză în care devine aplicabil art. 6 alin. 5 C.civ., de lipsa unor norme tranzitorii speciale -ipoteză în care se aplică dispozițiile art. 11 din legea nr. 76/2012, a cărui aplicabilitate generală decurge și din conținutul art. 28 alin. 1 din legea nr. 554/2004-, de principiul nediscriminării și al dreptului la un proces echitabil, respectiv avându-se în vedere principiile efectivității și echivalenței.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Constanța sub nr. 2434/118/2012*.

La data de 17 septembrie 2015 , recurentul-reclamant (...) a investit instanța cu o cerere de sesizare a ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Recurentul-reclamant susține admisibilitatea sesizării prin prisma oportunității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport de noutatea chestiunii de drept în discuție, de numărul important de dosare având acest obiect pe rolul Tribunalului Constanța, dar și de importanța executării ca parte a procesului civil.

S-a învederat de către recurentul-reclamant că se impune suspendarea cauzei și formularea unei sesizări către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea aplicabilității art. 24 alin. 4 și 5 din legea nr. 554/2004 cazurilor decise înaintea introducerii acestei norme de procedură, dar care nu au fost executate până la intrarea în vigoare a acestor dispoziții legale, întrucât completuri ale Tribunalului Constanta au stabilit soluții diferite în ceea ce privește aplicabilitatea art. 24, alin. 4 și alin. 5 din legea contenciosului administrativ.

Astfel, unele instanțe au decis că legea nu este aplicabilă, de exemplu în dosarul 4572/118/2012 - sentința civilă nr. 803 din 14.05.2015, iar altele au constatat că legea este aplicabilă, dosar 2178/118/2008, încheiere din 24.04.2015.

S-a apreciat că aplicabilitatea legii este o chestiune de drept, de interes general, ținând cont că intenția legiuitorului a fost aceea de a emite o normă pentru a garanta un proces echitabil, de a contribui la înfăptuirea actului de justiție, având în vedere că anumite hotărâri nu erau executabile datorită nerespectării hotărârilor judecătorești de către unele subiecte care au fost obligate să elibereze, de exemplu, acte administrative, cu toate acestea nu au respectat hotărârile judecătorești, justițiabilul rămânând fără un proces echitabil.

De asemenea, legiuitorul a vrut să restabilească principiul statului de drept, care prevede că nicio măsură a autorităților publice să nu poată să rămână nejustifiabilă, adică să nu poată să rămână necontrolabilă de către instanțele de judecată.

Atât timp cât unele completuri de judecată -contrar intenției legiuitorului- decid că normele de procedură nu sunt aplicabile și altele decid că sunt aplicabile, s-a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept, în ceea ce privește aplicabilitatea legii.

S-a precizat că, în legătura cu unele dintre aceste dosare, CEDO a acceptat acțiunile împotriva statului român pentru faptele de neexecutare a hotărârilor judecătorești și a fost întocmit dosarul cu numărul 39902/15, urmând a se judeca cazul de îndată ce va fi posibil.

Nerespectarea hotărârilor judecătorești de către autoritățile publice conferă justițiabilului dreptul la despăgubiri conform tratatului Cartei Energiei iar un eventual refuz de aplicabilitate a legii ar crea posibilitatea solicitării de despăgubiri împotriva României, pentru nerespectarea tratatului Cartei energiei.

Se arată în continuare că unele completuri au stabilit aplicabilitatea legii, altele nu, fiind divergență de interpretare a acestei chestiuni.

Pentru motivele expuse, recurentul-reclamant (...) solicitat instanței suspendarea cazului, așa cum este prevăzut de art. 520 și, conform art. 519 NCPC și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

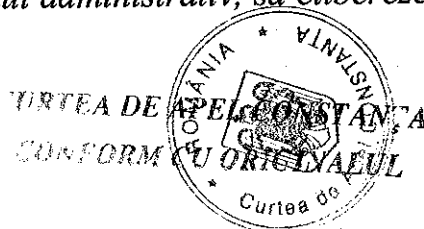
2. Intimatul susține inadmisibilitatea sesizării, ca urmare a inaplicabilității în cauză a dispozițiilor legii nr. 134/2010, respectiv a incidenței dispozițiilor Codului de procedură civilă din 1865, în vigoare la momentul pronunțării hotărârii a cărei executare silită se discută în cauză, dar și prin prisma caracterului evident al rezolvării problemei de drept apreciate de recurent ca fiind controversată.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

Cu titlu preliminar, asupra incidenței în cauză a dispozițiilor Noului cod de procedură civilă (în continuare NCPC), Curtea reține dispozițiile art. 24 NCPC, conform cărora „dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silită începute după intrarea acesteia în vigoare”.

Conform dispozițiilor art. 24 din legea nr. 554/2004, invocate în cauza de față „*Obligația executării*

(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris

sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

(2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, parcurgându-se procedura prevăzută de prezenta lege.

(3) La cererea creditorului, în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) și care nu au fost respectate, instanța de executare, prin încheiere definitivă dată cu citarea părților, aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalități, în condițiile art. 905 din Codul de procedură civilă.

(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce se va datora statului și suma ce i se va datora lui cu titlu de penalități, prin hotărâre dată cu citarea părților. Totodată, prin aceeași hotărâre, instanța va stabili, în condițiile art. 891 din Codul de procedură civilă, despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligației.

(5) În lipsa cererii creditorului, după împlinirea termenului prevăzut la alin. (4), compartimentul executări civile al instanței de executare va solicita autorității publice relații referitoare la executarea obligației cuprinse în titlul executoriu și, în cazul în care obligația nu a fost integral executată, instanța de executare va fixa suma definitivă ce se va datora statului prin hotărâre dată cu citarea părților.”

Prin reglementarea redată mai sus legiuitorul a instituit o procedură de executare silită aparte pentru hotărârile pronunțate în contenciosul administrativ, hotărâri prin care se stabilesc în sarcina autorității publice una sau mai multe dintre obligațiile enumerate în alineatul 1 al art. 24.

În ceea ce privește executarea silită a hotărârilor prin care se instituie alte obligații decât cele menționate în cuprinsul alineatului 1 al art. 24, trebuie specificat că executarea silită urmează regulile stabilite în NCPC (sau în alte acte normative speciale).

Sesizarea întemeiată pe dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea contenciosului administrativ constituie etapa finală în procedura de executare silită reglementată de legea nr. 554/2004.

Pe de altă parte, referindu-se la „executări silite”, legiuitorul nu face, prin modul de redactare a art. 24 din Noul cod de procedură civilă, nicio distincție sub aspectul actului normativ care reglementează executarea silită în discuție. Prin urmare, în aplicarea principiului de interpretare *Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus* (unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă), rezultă că, în materia succesiunii legilor în timp, art. 24 NCPC se referă la orice procedură de

executare silită, indiferent că este reglementată de Codul de procedură civilă sau de alte acte normative.

Acest raționament este întărit de altfel și de prevederile art. 28 din legea nr. 554/2004, care statuează asupra completării dispozițiilor legii organice cu prevederile Codului de procedură civilă în măsura compatibilității cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte.

Prin urmare, cum sesizarea Biroului de executări civile din cadrul Tribunalului Constanța este ulterioară intrării în vigoare a NCPC, Curtea apreciază că în cauză este vorba de o procedură de executare silită începută după intrarea în vigoare a Noului cod de procedură civilă, astfel că în cauză sunt aplicabile dispozițiile noii legi de procedură civilă și, implicit, dispozițiile art. 519 și următoarele din acest act normativ.

1. redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

În cauză, instanța de trimitere solicită ÎCCJ să statueze de principiu asupra aplicabilității dispozițiilor **art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004** în ipoteza executării obligațiilor stabilite prin *hotărâri judecătorești rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a legii nr. 138/2014*.

Este vorba de hotărâri pronunțate în materia contenciosului administrativ, prin care, în urma admiterii acțiunii, autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative.

Dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004 au fost introduse prin art. IV din legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, intrată în vigoare la data de 19 octombrie 2014.

2. redarea oricăror altor norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză:

Au relevanță în cauză dispozițiile art. 15 alin. 2 din Constituția României, art. 24-25 NCPC, art. 27 NCPC, art. 28 din legea nr. 554/2004, art. 6 alin. 6 NCC.

3. prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

Într-o primă opinie, Tribunalul Constanța a apreciat că dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004, introduse prin legea nr. 138/2014, sunt de imediată aplicare, față de incidența principiului aplicării imediate a legii noi, care se regăsește în prevederile art. 6 alin. 6 NCC. S-a reținut statuarea Curții Constituționale că, în domeniul dreptului public, este de principiu că aplicarea imediată a normei noi este de strictă necesitate; normele de drept public se aplică imediat, înlăturând normele vechi.

În a doua opinie, majoritară, Tribunalul Constanța a apreciat că noile dispoziții ale art. 24 din legea nr. 554/2004 nu se pot aplica situației juridice anterioare apariției legii nr. 138/2014. Cu privire la aplicarea legii în timp, instanța a avut în vedere cele

Neretroactivitatea legii civile noi se rezumă în principiu la adagiul "*trecutul scapă aplicării legii civile noi*", constituind o garanție a previzibilității și stabilității circuitului civil și constă în regula potrivit căreia legea nouă nu se aplică situațiilor anterioare intrării ei în vigoare, așadar situațiilor trecute.

Aplicarea imediată a legii civile noi semnifică aplicarea de îndată a legii noi situațiilor ivite după intrarea ei în vigoare, cu excepția ultraactivității legii civile vechi, consacrată expres în lege.

De asemenea, dispozițiile art. 24 NCPC cu marginalul "*Legea aplicabilă proceselor noi*", care vor fi analizate în continuare, se referă la dispozițiile noii legi de procedură, în speță la prevederile NCPC, neputând fi extinse ca regulă și la aplicarea în timp a dispozițiilor de procedură cuprinse în legi speciale.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art. 28 din legea nr. 554/2004, dispozițiile acestei legi se completează atât cu prevederile Codului civil cât și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura compatibilității cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice și persoanele vătămate.

Art. 25 din NCPC prevede la alineatul 1 că procesele în curs de judecată, precum și executările silite **începute sub legea veche** rămân supuse acelei legi iar conform art. 24 alin. 1 dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai (...) executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare.

Deși judecata și executarea sunt faze ale procesului civil, rezultă astfel că opțiunea legiuitorului român în materia aplicării normelor procesuale civile în timp a fost de scindare a celor două faze, prin statuarea aplicabilității legii procesuale civile tuturor executărilor silite începute după intrarea sa în vigoare.

În același sens sunt și dispozițiile art. 27 din NCPC, cu marginalul "*Legea aplicabilă hotărârilor*" care se referă exclusiv la căi de atac, motive și termene, statuând că acestea rămân cele prevăzute de legea în vigoare la momentul începerii procesului.

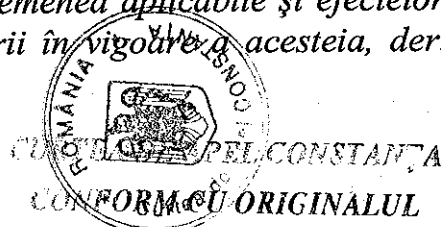
Regimul de executare silită al hotărârilor judecătorești se determină însă, în acord cu dispozițiile art. 24 și 25 alin. 1 din NCPC, prin raportare la legea în vigoare la momentul declanșării acestei faze a procesului civil.

Prin urmare, în determinarea legii procesuale aplicabile executării silite prezintă importanță **momentul începerii executării silite**, în speță dacă acesta se situează înainte sau după intrarea în vigoare a noii legi de procedură civilă.

Rezultă astfel că dacă executarea silită a unei hotărâri judecătorești pronunțate sub imperiul Codului de procedură civilă de la 1865 nu a început până la intrarea în vigoare a Noului cod de procedură civilă, ci după acest moment, acesteia i se vor aplica dispozițiile noii legi de procedură civilă.

Trebuie specificat că în cauza de față hotărârile judecătorești nu a fost supusă procedurii de executare reglementată de dispozițiile art. 24 din legea nr. 554/2004, în forma existentă anterior intrării în vigoare a legii nr. 138/2014.

De asemenea, prezintă relevanță în cauză și dispozițiile art. 6 alin. 6 NCC, potrivit cărora *dispozițiile legii noi sunt de asemenea aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din*

(...)raporturile de proprietate, inclusive regimul general al bunurilor, dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea în vigoare a legii noi.

Cum dispozițiile legii nr. 554/2004 se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura compatibilității, iar dispozițiile art. 24-25 din legea nr. 554/2004 reglementează procedura de executare silită specială în materia contenciosului administrativ, respectiv în lipsa unor dispoziții tranzitorii în legea nr. 138/2014, instanța apreciază că este necesară dezlegarea ÎCCJ asupra chestiunii aplicabilității dispozițiilor art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004, introduse prin legea nr. 138/2014, și în ipoteza executării obligațiilor stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a legii nr. 138/2014.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dispozițiile art. 24 alin. 5 din legea nr. 554/2004, introduse prin legea nr. 138/2014, se aplică și în ipoteza executării obligațiilor stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a legii nr. 138/2014?

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin. 2 C.pr.civ., până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15.10.2015.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Red.jud. ...23.10.2015

